הכהנים 6 מקרא נדרש לפניו ולאחריו וסבר

ר"ש מקרא בדרש לפניו ולאחריו והתניא

יולקח הכהן מדם החמאת באצבעו ונתן על

קרנות המזבח באצבעו ולקח ימלמד שלא

תהא קבלה אלא בימין באצבעו ונתן מלמד

שלא תהא נתינה אלא בימין אר"ש וכי

ים ינאמר יד בקבלה הואיל ולא נאמר יד

בקבלה קיבל בשמאל כשר ואמר די אביי

במקרא נדרש לפניו ולאחריו קא מיפלגי

נור"ש סבר לאחריו נדרש ולפניו אין נדרש) פּוּ

אלא ה"ם דר"ש והביאה וי"ו מוסיף על ענין

ראשון וסבר ר"ש וי"ו מוסיף על ענין ראשון

יו אלא מעתה דכתיב יושחם את בן הבקר

והקריבו בני אהרן הכהנים את הדם וזרקו את

הדם ממקבלה ואילך מצות כהונה מלמד על

שחימה שכשירה בזר אי לר"ש וי"ו מוסיף

על ענין ראשון שחימה ה"נ בזר תהא פסולה

שאני התם דאמר קרא וסמך ושחט מה

סמיכה בזרים אף שחיטה בזרים אי מה

סמיכה בבעלים °אף שחיטה בבעלים ההוא

לא מצית אמרת ק"ו ומה זריקה דעיקר כפרה לא בעיא בעלים שחימה דלאו עיקר

כפרה לא כ"ש וכי תימא "אין דנין אפשר

משאי אפשר גלי רחמנא ביוה"כ נושחם את

פר החמאת אשר לו מכלל דשחימה בעלמא

לא בעינן בעלים אמר רב כל מקום שנאמר

תורה וחוקה אינו אלא לעכב קא ס"ד תרתי

בעיא כדכתיב יזאת חוקת התורה (סימן

נת"ץ יקמ"ל) והרי נזיר דלא כתיבא ביה אלא

תורה ואמר רב יתנופה בנזיר מעכבא שאני

התם כיון דכתיב כן יעשה כמאן דכתיבא בהו

חוקה דמי הרי תודה דלא כתיבא ביה אלא

תורה ותנן ייארבעה (6) שבתודה מעכבין זה

את זה שאני תודה דאיתקש לנזיר דכתיב

שלמיו יואמר מר שלמיו ⁹ואמר מר שלמיו

לרבות שלמי נזיר והרי מצורע דלא כתיב ביה

אלא תורה ותנן יארבעה מינין שבמצורע

מעכבין זה את זה שאני התם כיון דכתיב

יזאת תהיה תורת המצורע כמאן דכתיב ביה

חוקה דמי והרי יוה"כ דלא כתיב ביה אלא

חוקה ותנן לשני שעירי יוה"כ מעכבין זה את

זה אלא או תורה או חוקה והרי שאר קרבנות

דכתיב בהו תורה ולא מעכבי תורה בעיא

חוקה וחוקה לא בעיא תורה והא תורה וחוקה

קא אמר ה"ק אף על גב דכתיב תורה אי כתיבא

חוקה אין ואי לא לא והרי מנחה דכתיב בה

חוקה ואמר רב כל מקום שהחזיר הכתוב

בתורת מנחה אינו אלא לעכב החזיר

אין לא החזיר לא שאני התם דכי כתיבא

חוקה אאכילה כתיבא והרי לחם הפנים

דכי כתיבא חוקה אאכילה כתיבא יותנן שני

ים.

א [מיי פ"ט מהלכות ביאת המקדש הלכה ו ופ"ה מהלכות מעה"ק הלכה א]: ח ב מיי פ"ח מהלי מירות סל"ה ואין הלכה כמותו:

תורה אור השלם

ו. ולכם הרהו מדת החוואת יְטוּוֹ תַּשְּׁוְבֵּנוּ: ויקרא ד לד 2. וְשָׁחַט אֶת כֶּן הַבָּקר לִפְנִי יְיָ וְהַקְרִיבוּ בְּנֵי אַהֵרֹן הַכּהֲנִים המובח סביב אשר פתח אהל נוער: 3. וְהַקְרִיב אָהֲרֹן אֶת פֶּר הַחָטָאת אֲשֶׁר לוֹ וְבַפֶּר בַּעֲדוֹ וּבְעַד בֵּיתוֹ וְשְׁחַט אֶת פַּר הַחַטָּאת אֲשֶׁר לו:

ויקרא סדיא 4. זאת חָקּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צְנָּה יָיֵ לַאמֹר דַּבּר אָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְיִקְחוּ אַלֶּיוֹךְ פּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אין בְּהּ מום אשר לא עלה עליה על. 5. על חלת לחם חמץ יקריב קרבנו על זבח תודת שלמיו:

ה. זאת תְּדְּהָה תּוֹרְת הַּמְצַרְע בְּיוֹם טְהַבְּרְתוֹ וְהוּבְא אֵל הַכּהַן: ויקרא יר ב הַבְּקְטִיר הַבְּהַן אַ אַבְּרְתָה מִגְרְשָׁה וּמִשְׁמַנְה על כּל לְבַנְתָה אַשֶּׁה לִייְ: ויקרא ב טו

מוסף רש"י

בווטן - ו ש. באצבעו ולקח וכר:
באצבעו ונחן, דכחי נוקח
הכסן מדם החטלה כללכני
ונחן על קרנות הטילי הכחול
הללכני בין קבלה להיקה
ולחוט לפניו ולחמיי לותר
לקחוט לפניו ולחמיי לותר
לקחוט לפניו ולחמיי לותר
לקחן בשמעחין כל מקוט
שלח אלבע להיע לאל יונין
שלחת ללבע לדעו לאל יונין , ובחים כד.). במקרא נדרש לפניו ולאחריו קא מיפלגי. לפניו ולאחריי קא מיפלגי.

יש סכר מקרט דרכש לחתיי לול פני הילכך למכש לחתי לול לפני הילכך למכש לחתן דכמי לחתי במימי לחתי להמים ולמים לחתי לחתי לחתי לחתי לחתי להמים ולמכי לחתי להמים לחתי להמים לחתי להמים לחתי להמים להמ לא כתיב מכלל דושחט אבעלים קלי (יומא כז, וכעי"ז זבחים לב.). תנופה בנזיר מעכבא. מלשתות (נויר מו.). על זבח חו... שלמיו. דלא הוי לריך, שהרי יאמר זאת תורת זבח יאמר זאת תורת זבח מלשתות יין וליטמה למתים (נדיר מו.). על זבח תודת שלמיו. זלה היו לרין, שהיי ככר נחמר וזלח מורם זכח מלחיו ואם של מודה (התק שת). והרי לחם הפנים שלתיו ואם כתיבא חוקה אאכילה מחשר בי כתיבא הוקה אאכילה משר ז'ק שלט, ואסולה משר של שלהיים ואמרים ואפורים ואפורים ביל לחם ביל לחם ביל לחם מחודים. ביל לחם מחודים.

שימה מקובצת (המשר) נזיר והשאר נמחק: יד] הנזיר א) והניף מעכב משום: טו] קמייתא ראמרי': ימן ובמנחה נמי כתיב: יטן קאמר דמשמע: כן לאו דוקא הס"ד: כ6) נשך הא לא דמי לכ) ר"ש וא"ו וא"ו מוסיף כר ותיבות לפניו ולאחריו ליתא. ע" תוס' [ד"ה וי"ו לא דריש] ע" תוס' (ח"ה וי"ז לא דריש) לקמן [דף נא ע"ב]: כג] מעכה בנזיר. לשון מהר"פ וה"ה דמצי לאתויי הא דתנן בסוף נגעים [פי"ד מ"ו) שירי מצוה [הן בין שנתן ובין שלא נתן כפר] ומעלה עליו הכתוב כאילו לא ברב נרתר בי מתמתחת לא כפר וכפר וכן ממתניתין . דלקמן בפרקין ב' מינין וכר'.

הפנים (שם כד.).

א) נראה דל"ל הנזיר וגו' והניף הס"ד ואח"כ מה"ד מעכבא.

(כ) נחינה. מתנת הקרן דמובח: וכי נאמרה ידס). כלומר וכי אלא ימין ור"ש בעי תרתי וי"ל דלשון הברייתא משמע משום דקאי

עליה באלבעו כדקתני באלבע ולקח והא דלא מפרשי רבנן טעמייהו מדכתיב הכהן משום דאינטריך הכהן בכיהונו ואע"ג דבפ' שני דובחים (דף כד:) קאמר אליבא דר"ש ואלא הכהן ל"ל ומשני הכהן בכיהונו הוא הדין דלרבנן אינטריך נמי אלא נטר עד לבסוף דמקשי לר"ש ומשני ליה והוא הדין לרבנן וא"מ דבפי השואל (כ"מ דף נה. ושם) פליגי תנאי במהרא נדרש לפני פניו ופריך תנן השוחל חת הפרה כו' א והא שומר חנם דלפני פניו לא קתני וליטעמיך שומר שכר דלפניו מי קחני מאי קושיא לימא דההיא משנה ר"ש היא דקסבר הכא ובפ' ב' דובחים (דף כד:) דמקרא נדרש לאחריו ולא לפניו וי"ל דהתם ט וטעמאן דר"ש משום דוי"ו מוסיף על ענין ראשון כדאמרינן הכא גבי והביאה וא"ת ואמאי לא אמרינן הכא דהאי אתרוייהו כמו תתננה ואכלה ומכור בפ' כל שעה (פסחים דף כא:) ובפ' כל הבשר (חולין ד' קיד.) ובפ"ק דמסכת ע"ז (ד' כ.) וגבי נשך ומרבית בפ' איזהו נעך (ב"מ דף סא.) בא] ג) דלא דמי לתקום והדרת בפ"ק דקדושין (דף לב:) ומיהו לא דמי לתתננה ואכלה דתרי מילי נינהו אבל הכא חדא מילתא דבאלבעו ד) חדא קאי דכי האי גונא מחלקין ם) אה׳ מקראות דאין להם הכרע שאת מחר משוקדים ארור וקם וכי תימא באלבעו נמי לא יהיה לו הכרע ויש לחלק י) משום דאשכחן ונתת על קרנות המובח באלבעך כדאמרינן בפ' ב' דובחים (ד' כד:) ולריך עיון במסכת תענית (ד' טו 1).) דכתיב אור זרוע ללדיק ולישרי לב שמחה דאמרינן לדיקים לאורה וישרים לשמחה ולא אמרינן דקיימי אתרוייהו כמו תתננה ואכלה: אלא ה"ט דר"ש והביאה וי"ו מוסיף על ענין ראשון. אפילו לא ידרוש ר״ש בבן לפניו ולאחריו וי"ו מוסיף דריש וגבי ולקח ונתן לא אמרינן וי"ו מוסיף למילף קבלה מנתינה בימין כדפי' בקונטרס דבאלבעו מפסיק בין ולקח לונתן דה"ל למכתב ולקח הכהן ונתן מן הדם באלבעו וא"ת בפ' ב' דובחים (ד' כד:) דה"ר חלעור בן שמוע כל מקום שנאמר אלבע בנתינה שינה בנתינה פסול בקבלה כשר והיכן נאמרה אלבע בנתינה דכתיב ולקחת מדם הפר ונתת על קרנות המזבח באלבעך וקסבר מקרא נדרש לפניו ולא לפני פניו ולאחריו לימא וי"ו מוסיף על ענין ראשון ושמא ר״א בר ר״ש לית ליה וי"ו מוסיף על ענין ראשון א"נ לא דריש וי"ו מוסיף כדי לדרוש המקרא לפני פניו: גלי רחמנא גבי פרו של אחרן כו'. משמע הכח דלר"ש שחיטת פרו בור פסולה ואף

ע"ג דמסקינן בפרק קמא דובחים

מקרא. יו הכהן נדרש לפניו לוילק: ולאחריו. וקמץ משם יו 🌣 באלצעו: 💆 במקרא נדרש לפניו ולאחריו קא מיפלגי. וא״ת מנלן דבהכי פליגי ולקח. ולקח (קבלת) הכהן מדם החטאת באצבעו ונתן על קרנות דילמא טעמא דרבנן כדאסיקנא בפ"ק (לעיל דף י.)
וגר: אלא בימין. דכל מקום שנאמר אצבע וכהונה אינה אלא ימין ולעילי.]: ופרק שני דובחים (דף כד:) דכל מקום שנאמר אצבע וכהונה אינה אלא ימין ולעילי.]: ולקח. ולקח (קבלת) הכהן מדם החטאת באלבעו ונתן על קרנות

נאמרה אלבע בולקח והלא בונתן הוא אמור (ג) ח]: וי"ו. דוהביאה מוסיף על ענין ראשון. (ד) מן [וכ״ת וי״ו דונתן נמי יהאן מלמד קבלה מנתינה תרין ליכא למימר הכי דאי ין כתיב ונתן . באלבעו הוי גמירא ולקח מונתן בוי"ו מוסיף על ענין ראשון אבל השתא באלבעו הפסיק הענין: ואייא] מה סמיכהס. (ה) לר"ש פריך וסמך ידו על ראש קרבנו אלמא סמיכה בבעלים אף שחיטה בבעלים ולא באחר. זריקה לא יבן בעינן בבעלים דכהן זורק: אפשר. שחיטה יבן: לא אפשר. זריקה בבעלים דכתיב [ויקרא א] וזרקו בני אהרן: נויר. כתיב ביה זאת תורת המזיר אשר ידור (במדבר ו): תנופה בנויר. דכתיב [שס] ונתן על כפי הנזיר יד] לעכב משום דכתיב תורת ואע"ג דלא מעכבא בעלמא כדאמרינו (ו) בשמעתה קמייתה מון דמס' יומה (ד' ה.) שאם עשאה לתנופה שירי מלוה מעלה עליו הכתוב כאילו לא כיפר וכפר: כן יעשה. על תורת מרו: תודה. כתיב בה וזאת תורת זבח השלמים וגו' אם על תודה יקריבנו וגו' (ויקרא ו): ד' מינין. חמן חלות ורקיקט ורבוכה בפרק התודה (לקמן דף עו.): שלמיו. על זבח תודת שלמיו לרבות שלמי נזיר לעשרה קבין ירושלמיות ולרביעית שמן מין בחודה P (בפ' התודה): ארבעה שבמלורע. עץ ארו ושני תולעת ואזוב ולפרים: תהיה. משמע עיכובא: יוה"כ. כתיב והיתה לכם לחקת עולם בחדש השביעי וגו' באחרי מותר): שאר קרבנות כתיב בהו תורה. זאת התורה לעולה ולמנחה וגו' (ויקרא ז): ולא מעכבי. יי] דאמר בפ"ק (לעיל ד' ד.) באשם הוא עלמו שלא הוקטרו אימוריו כשר ובמנחה יה] כתיב חאת תורת המנחה הקרב וגו' (ויקרא ו) דהיינו הגשה ותנן לא הגיש כשר: הא תורה וחוקה קאמר. ים משמע תרוייהו כי הדדי שקולין: מנחה כתיבא חוקה. כל זכר בבני אהרן שיאכל חק עולם (וגו') (שם): שהחזיר הכתוב. בלו את אהרן מה שכבר אמור בויקרא אינו אלא לעכב: אאכילה כתיבא. הילכך לאו לעיכובא אתא: לחם הפנים. ואכלוהו במקום קדוש כי קדש קדשים הוא לו מאשי ה' חק עולם וגו' (שם כד): ושאני התם. גבי מנחה להכי לא הויא חוקה דידה עיכובא משום דכתיב מגרשה ומשמנה מדמני למכתב מגרש ומשמן וכתיב מגרשה ומשמנה שמע מינה ה"ק גרשה שלם ושמנה שלם שאם חסר כל שהוא פסול ומדאיצטריך למיכתב להכי שמע מינה חוקה דידה לאו ב]ס חוקה:

סדרים מעכבין זה את זה שני בזיכין גרש מעכבין זה את זה הסדרין והבזיכין מעכבין זה את זה אלא כל היכא דכתיבא אאכילה אכולא מילתא כתיבא שאני התם יו דאמר קרא ימגרשה ומשמנה

(דף יד.) לר"ש שחיטה לאו עבודה היא ל"ק מידי כדפי' בפ"ק (לעיל די ה.): ואמר רב תגופה מעכבא בנויר.^{בג]} ממתני' הוה מלי לאקשויי דמגן (למנן די ה.) ב' מינין שבמיר מעכבין זה את זה אלא ניחא ליה לאקשויי דרב אדרב א"נ משום דאפילו תנופה שהיא שירי מנוה יו בשאר קרבנות מעכבת במזר: ואמר מר שלמיו לרבות שלמי גויר. לקמן איתא בפ' התודה (ד' עת.): תורה בעיא חוקה וחוקה לא בעיא תורה. אומר ר"ת דכל מקום דאמרי חוקה עיכובא לא ממשמעותא אלא מג"ש ילפינן לה בריש פרק ב' דובחים (ד' יח. ושם) דאמרי אשכחן מחוסר בגדים פירוש דאם עבד חילל שתויי יין מכלן אתיא חוקה חוקה ממחוסר בגדים דמעכב כדיליף התם לעיל אף שתויי יין לעכב ואם

ממשמעותא הוא ל"ל למילף ג"ש ומיהו מעיקרא ודאי הוה בעי למימר בשמעתין ממשמעותא דהוה בעי חורה וחוקה:

חוקה לא בעיא תורה. וא"מ ומורה למאי אמא דכה"ג פריך בפ"ק (לעיל ד' י) גבי אלבע לא בעיא כהונה דפריך אלא כהן ל"ל וי"ל דמורה אמא לשום דרשה: ושאבי התם דאמר קרא מגרשה ומשמנה. פירש בקונטרס דמלי למיכתב מגרש ומשמן וכתב מגרשה ומשמנה שמע מינה הכי אמר רחמנא מגרשה שלם משמנה שלם שאם חיסר כל שהוא פסול ובסמוך דאמר שמואל גרש

 ל) (שבת לב: וש"כן, ב) (ובמים כד. ע"ש], ג) שם ע"ש, ד) (שםן, ב"ל, ע"ש, ד) (שברות ללו: ב"ש"ק, ד) לקמן פב. סוכה נ: ניכמות מו. קל: הוריות ו: זכמים למ. תמורה טו: ימו נדה לה. ס) נזיר מו., ט) לחמו כז., י) לחמו כו. עח., כ) [לקמן כו.], ל) שם, מ) לקמן כו., נ) ג" ל"ק ל"ל ד"ה ש) לתנו מ., 2) ני "ציק ל" ד" ב" כל מל מים ולתנו ולתן ות לכל הכהן בלה הכהן לתק ות לתנו הכל הכהן לחייב להייב ולחייב להייב לחלייב להייב להכינו ותנו זו נחייב מתנת הקרן התייב מנותן על קרנות, של הקרנות, בקבלה כל ומות כי "א מזור ו"אן מתראל בדרש לפניו. "מ", ש) בצעלים דכחייב ומתן כי ולא באחר המיץ" ולחיים "בי לא מזור ולחיים ביו לא מותר בליים ולחיים ביו לא מים לא מותר לחיים בלא מותר בלא ביו לא מים לא מותר לחיים בלא מותר בלא בייה לא מים ולחיים בלא מותר בלא בייה לא מים ולחיים בלא בייה לא מים ולא מים בלא בייה לא בייה לא מים בלא בייה לא בייה וסמך כו' ולא באחר הס"ד ואח"כ ד"ה לא בעינן בעלים דכהן זורק. דיים לל פעיון בעלים דיסין ודרק.
ז'יק, ל) ורקיקים, ז'יק, קס (מודה.
ז'יק, כ) ווקיקל מון, ש) ילכלנים.
ז'יק, כ) ויקל מסיין. ש) ילקל מסייד. ז'יק, ב) ולל.
ז'יק, כ) ויקל, ב) ולל.
ז'יק (וא"יק ב) ביק, ב) ולל.
ז'יק (וא"יק ב) ביק.
ז'ין למקום בין ולל דרני לתמננה ביי, ליק וביק.
ז'ין למקום בין ולל דרני לתמננה ביי, ליק ובשטים.
ז'ין למקום בין ולל דרני לתמננה ביי, "לי לפשטים.
ז'ין למקום מ"מ" מ" לליקל משומע דקלף מולקם מ"מ" ב כו', ז) [ע"ש מוס' ד"ה אור], ם) [לקמן לג:],

הגהות הב"ח

הגהות הב"ח הגה"ח (6) גמי לרכנסה מינים במתיה מעסבין: (3) ד"ה מינים מעסבין: (5) ד"ה מינים (6) ד"ה מינים לכל למל כמון: מסור ומקרא אין בדרש לפציו סס"ד: (1) ד"ה ו" ו" מינים השלא תהא אלא דוהצילה וכי ומלאד קבלה בימין הכין לכל: (5) ד"ה וו" (6) "" הו" מו מעסה ברתיב ומקו ידו: מסוכה ברתיב ומקו ידו: מסוכה ברתיב ומקו ידו: מדמתים ומקו ידו: מדמתים ומקו ידו: מסוכה ברתיב ומקו ידו: מסוכה ברתיב ומקו ידו בתיבו ולקמן דף צג דמסכת זבתים ולקמן דף צג שלם עשלם:

גליון הש"ם

גמ' אף שחימה בבעלים. עי' לקמן דף לג ע"ח חוד"ה לפי:

שימה מקובצת

מתיבות ולקח עד תיבת המזבח נמחק: כ] נאמרה יד: בקבלה הואיל ולא נאמרה יד: ג] מתיבות ור"ש עד אין נדרש נמחק: ד] אלא מעתה ושחט את כן הבקר כו' תיבת דכתיב נמחק וא"ת אמאי לא פריך הכי לר"ע דשמעינן ליה בפרק הכי לריש דשמעינן ליה מפרק אייהו מקומן [דף מח ע"א] אייהו מקומן [דף מח ע"א] הריב האחרים ויי"ל דלא פריך אלא לריש דמפיק (בתן) מויידי מדקרות ובלילות [בע" בתן) אמייצי דסביא הוא לא מבדי עבודות מייצי לאו מדי עבודות הוא לא מדי עבודות הוא לאו מדי עבודות הוא מאמי הריב יה מייצי בתיי בתוך מוצי בתיי עבודות הוא מאמי הריב יה מייצי בתיי מוציי בתיי ואפי' הכי מפיק מוא"ו כהן . וא״כ סבר יותר וי״ו מוסיף מכל . אינך תנאי ופריך משום הכי לר"ש דוקא דלימא שחיטה בזר פסולה. תו"ח: ובתוס' אחרות כתיב ונתן באצבעו ודאי הוי גמיר: ti) ואי לר"ש וי"ו דהקריבו מוסיף על ענין ראשון נימא נמי שחיטה בזר פסולה נימא נמי שחיטה בור מסולה.
הס"דומה"ד סמיכה בור דכחים
וסמך ידו על ראש קרבנו
וסמך ידו על ראש קרבנו
וסמר מבעלים הס"ד
ומה"ד מק"ד: יכן לא בעילי
בעלים דכתן וורק דכתיב חוקן
בעעלים דס"ד ואח"כ מה"ד
בעעלים דס"ד ואח"כ מה"ד